

opusdei.org

Carta do Prelado (febreiro 2009)

As pequenas e grandes contrariedades, os pequenos desgustos da xornada, son oportunidades para mirar a Cristo na Cruz. A esperanza e o amor que xermolan desa entrega son o tema desta carta do Prelado do Opus Dei.

03-02-2009

Queridísimos: ¡ que Xesús me garde ás miñas fillas e aos meus fillos!

A oración é e será sempre a primeira arma para conseguir o don divino da unión dos cristiáns. Procuramos utilizala especialmente nas últimas semanas, con ocasión do octavario pola unidade, que neste ano - dedicado a San Pablo- tivo especial relevancia. No Opus Dei, ademais, como recomendaba San Josemaría, todos os días rezamos *pro unitate apostolatus*, pedindo a Deus que os que invocan o nome de Xesucristo, e o recoñecen como Señor, cheguen canto antes a formar un só rabaño baixo un só pastor [1].

Agora desexo recordarvos que, xunto coa oración, todo o labor apostólico -, tamén polo tanto, o traballo en favor da unidade dos cristiáns- ten que ir acompañada pola expiación alegre e xenerosa, que nos une estreitamente a Xesucristo. Non esquezamos que, na Cruz, Noso Señor redimiunos dos nosos pecados e abriunos o camiño para identificarnos con Él.

O noso Fundador adoitaba repetir que a mortificación é «**a oración dos sentidos**» [2]. Habemos de amar a Cristo na Cruz e compartir con Él as nosas pequenas e grandes contrariedades -ademais da penitencia persoal voluntaria-, felices de poder colaborar, como ensina o Apóstolo, no crecemento do Corpo Místico: *agora alégrome dos meus padecementos por vós, e completo na miña carne o que falta aos sufrimentos de Cristo en beneficio do seu corpo, que é a Igrexa* [3].

En moitos lugares non se comprende o valor de purificación e corredención que entraña a dor aceptado e ofrecido en unión con Xesucristo . Resulta actualísima a consideración de San Xosemaría nunha estación do *Via Crucis*: «**Hai no ambiente unha especie de medo á Cruz, á Cruz do Señor. E é que empezaron a chamar cruces a todas as cousas desagradables que**

suceden na vida, e non as saben levar con sentido de fillos de Deus, con visión sobrenatural. ¡ Ata quitan as cruces que plantaron os nosos avós nos camiños...! » « Na Paixón, a Cruz deixou de ser símbolo de castigo para converterse en sinal de vitoria. A Cruz é o emblema do Redentor: *in quo est salus, vita et resurrectio nostra*: alí está nosa saúde, a nosa vida e a nosa resurrección » [4].

Invítovos a afondar nestas palabras, especialmente nas próximas semanas, mentres nos preparamos para celebrar o 14 de febreiro -día de acción de grazas no Opus Dei, por ser aniversario de dúas datas fundacionais-, e tamén na última semana do mes, con ocasión do tempo de Coresma. Ao referirse a eses momentos fundacionais -o comezo do labor apostólico da Obra coas mulleres, en 1930, e o da Sociedade Sacerdotal da Santa Cruz,

en 1943-, o noso Pai enchíase de agradecemento a Deus. No feito de que eses dous eventos da historia da Obra coincidisen na mesma data, aínda que de anos distintos, San Xosemaría descubría unha mostra particular da Providencia divina.

Por unha parte, vía nesa coincidencia unha manifestación da unidade esencial entre os diversos compoñentes do Pobo de Deus que integran a Obra. Ao mesmo tempo, San Xosemaría comprendeu con claridade nova que Cristo na Cruz ten que presidir todas e cada unha das actividades dos membros do Opus Dei. En agosto de 1931, o Señor fixérao comprender que desexaba que os homes e mulleres de Deus puxesen a Cruz no cumio de todas as actividades humanas, mediante o seu traballo profesional santificado e santificante. Este desexo divino quedaba ratificado o 14 de febreiro de 1943, cando -como afirmaba o

noso Fundador- «o Señor quixo coroar a súa Obra coa Santa Cruz».

A profunda compenetración teolóxica, espiritual e apostólica de segrares e sacerdotes, característica do Opus Dei dende os seus comezos, recibiu a súa configuración xurídica adecuada ao ser erixido polo Romano Pontífice Xoan Paulo II en prelatura persoal. Agradecemos á Santísima Trindad a eficacia desta cooperación orgánica dos presbíteros e dos segrares na misión da Igrexa *pro mundivita* [5], para a salvación do mundo.

A propósito destes aniversarios, comentaba San Xosemaría nunha ocasión: **«Pensaba que no Opus Dei non habería máis que homes. Non é que non quixera as mulleres - amo moito a Nai de Deus; amo á miña nai e ás vosas; quero a todas as miñas fillas, que son unha bendición de Deus no mundo**

enteiro-, pero antes do 14 de febreiro de 1930, eu non sabía nada da vosa existencia no Opus Dei, aínda que si latexaba no meu corazón o desexo de cumprir en todo a Vontade de Deus. E cando rematei de celebrar ese día a Santa Misa, coñecía xa que o Señor quería a Sección feminina. Despois, o 14 de febreiro de 1943, quixo coroar coa Cruz o edificio seu: a Sociedade Sacerdotal da Santa Cruz [6]».

E, dirixíndose especificamente ás mulleres da Obra, engadía: «Fillas miñas, teñen alma sacerdotal, repítovos con San Pedro: vos *autem genus electum, regale sacerdotium, gens sancta, populus acquisitionis* (1 Pe 2, 9). Sodes liñaxe escollido, real sacerdocio, nación santa... E ademais, tedes o privilexio de que Deus escolleu unha muller para Nai súa: a sempre Virxe, a nosa Nai Santa

María, que permaneceu ao pé da Cruz, con reciedumbre, con amor. De Ela aprendedes a ser corredentoras (...). Coas vosas ansias de adorar a Deus, de reparar, de agradecer, de impetrar, poñedes o que falta - como afirma San Pablo- á Paixón de Cristo: *et adimpleo eaquæ de sunt passionum Christi in carne mea pro corpore eius, quod est Ecclesia* (Col 1, 24). E o Señor, que é o Sementador Divino -recordades a parábola-, tómvos nas súas mans sangrantes como dous puñados de trigo, apértavos e bótavos ao aire para espalexervos por toda a terra. Sodes bendición do Señor. Sodes fecundidade do Señor e, coa súa axuda, o podedes todo» [7].

A alma sacerdotal é característica de todos os cristiáns, infundida en nós polo Bautismo e a Confirmación. Deus quere que estea sempre activa en todos, de modo análogo a como a

alma humana informa en todo momento, coa súa virtude, os diversos membros do corpo. Manteñamos sempre vivo ese espírito sacerdotal, que ha de ser como latexar do corazón: un impulso espiritual que leva á unión con Xesús crucificado e resucitado, co desexo de facernos enteiramente instrumentos seus para a salvación das almas. ¿Como inflúe o Santo Sacrificio do altar na túa xornada, no teu traballo, na túa fraternidade, no teu apostolado? ¿Crece cada día o teu amor á Paixón do Señor? ¿Fomentas na túa alma a necesidade da penitencia?

Fillas e fillos meus, foi neste mes cando o noso Padre, nun impulso incontible de afecto, dirixiu ao Señor, mentres distribuía a Sagrada Comuñón ás monxas na igrexa do Padroado de Santa Isabel, aquelas palabras: «**Ámote máis que estas**». E oíu o urxente *reproche* divino:

«Obras son amores e non boas razóns» [8]: a petición de non ceixar na oración e na expiación que xa lle consumía a alma.

A experiencia de San Pablo, home amante da Cruz e cheo de celo pola salvación do mundo, ha de reproducirse en todos os fieis. O Papa Benedicto XVI recordouno con frecuencia durante este ano dedicado ao Apóstolo. «Para San Pablo -dicía nunha audiencia-, a Cruz ten un primado fundamental na historia da humanidade; representa o punto central da súa teoloxía, porque dicir Cruz quere dicir *salvación como graza* dada a toda criatura. O tema da Cruz convértese nun elemento esencial e primario da predicación do Apóstolo [9]».

San Pablo non renuncia a predicar a necesidade da Cruz en ningún momento, tampouco en cidades - como Corinto- onde imperaba un

marcado hedonismo. Non pasemos por alto este exemplo concreto de comportamento, que todos debemos seguir, especialmente nestes tempos. *A mensaxe da Cruz* -anunciaba o Apóstolo sen respectos humanos- *é necidade para os que se perden, pero para os que se salvan, para nós, é forza de Deus (...). Quixo Deus salvar os crentes, por medio da necidade da predicación. Porque os xudeus piden signos, os gregos buscan sabedoría; nós en cambio predicamos a Cristo crucificado, escándalo para os xudeus, necidade para os xentís*[10].

Grande preséntase a urxencia, hoxe como sempre, de insistir ás almas para que escoiten estas verdades con esa linguaxe clara e, ao mesmo tempo, optimista, animosa, cargada de esperanza. «O Apóstolo quere recordar, non só aos Corintios ou aos Gálatas, senón a todos nós, que o Resucitado segue sendo sempre Aquele que foi crucificado. O

"escándalo" e a "necidade" da Cruz radican precisamente no feito de que onde parece haber só fracaso, dor, derrota, precisamente alí está todo o poder do Amor ilimitado de Deus, porque a Cruz é expresión de amor, e o amor é o verdadeiro poder que se revela precisamente nesta aparente debilidade [11]».

O amor a Cristo dá razón da extraordinaria forza de Saulo para levar a mensaxe cristiá por todo o mundo. «Moitos presentan a San Pablo como un home combativo que sabe usar a espada da palabra. De feito, no seu camiño de apóstolo non faltaron as disputas. Non buscou unha harmonía superficial (...). Para el a verdade era demasiado grande como para estar disposto a sacrificala en aras dun éxito externo. Para el, a verdade que experimentara no encontro co Resucitado ben merecía a loita, a persecución e o sufrimento. Pero o que lle motivaba no máis

profundo era o feito de ser amado por Xesucristo e o desexo de transmitir aos demais este amor. San Pablo era un home capaz de amar, e todo o seu obrar e sufrir só explícanse a partir deste centro. Os conceptos fundamentais do seu anuncio só se comprenden sobre esta base» [12].

Nestas liñas descríbese perfectamente o motor da alma sacerdotal, apostólica, que todos habemos de fomentar. Traen o eco doutras palabras do Apóstolo: *caritas Christi urget nos*[13], o amor de Cristo aprémanos. E daquelas outras: *se evanxeizo, non é para min motivo de gloria, pois é un deber que me incumbe. ¡ Ai de min se non evanxelizara* [14]!. O ardente afán de ser fiel ao mandato de Cristo -o mesmo que recibimos todos os cristiáns- impulsou a Pablo a viaxar incansablemente por tódalas partes, dando a coñecer a Xesús, sen levar a

conta das penalidades e sacrificios que o cumprimento da súa misión comportaba. O mesmo desexo impulsaba os primeiros cristiáns.

«Alá van todos -recordaba San Xosemaría, en momentos de grave persecución relixiosa-, **coa súa pureza, a limpar a charca sucia e verdosa do mundo pagán (...).** A sociedade romana comeza a contemplar asombrada que homes novos, con fortaleza de corpo e de alma, se converten en apóstolos da fe nova; non se segregaron do mundo e nada os distingue dos demais; se acaso, esa luz vibrante que arde dentro do seu peito.

Contempla tamén ás virxes, pertencentes a familias patricias da Roma imperial e á plebe, que coroan a súa inocencia coa penitencia. E empeza a percibir os efectos dun apostolado perseverante, sen intermitencias, ateigado de xenerosidade e sacrificio; a través da bulla das

festas, nos anfiteatros e en medio dos banquetes monstruosos, a voz de Cristo soa cada vez máis fortemente» [15].

Si, fillas e fillos meus: só en Xesucristo atopamos a razón do noso servizo ás almas, que desexamos que creza cada día con máis intensidade e cun celo profundo. Se nos namoramos "tolamente" de Él, como San Pablo, ningún obstáculo ou dificultade, nin externo nin interno, poderá frear o noso apostolado. Meditemos outras palabras de San Xosemaría que, seguindo as pegadas do Apóstolo, se preguntaba: **«¿De onde sacaba SanPablo esta forza? *Omnia possum in eo qui me confortat!* (Flp 4, 13), todo o podo, porque só Deus me dá esta fe, esta esperanza, esta caridade.** Resúltame moi difícil crer na eficacia sobrenatural dun apostolado que non estea apoiado, centrado solidamente, nunha vida

sempre trato co Señor. No medio do traballo, si; en plena casa, ou en metade da rúa, con todos os problemas que cada día xorden, uns máis importantes que outros. Alí, non fose de alí, pero co corazón en Deus. E entón as nosas palabras, as nosas accións -¡hasta nosas miserias!- desprenderán ese *bonus odor Christi* (2 Cor 2, 15), o bo olor de Cristo, que os demais homes necesariamente advertirán: **hei aquí un cristián» [16].**

Dentro de poucos días, o 19 de febreiro, é a data en que o queridísimo don Álvaro celebraba o seu santo. Sigamos tamén o exemplo deste Servo de Deus, que tan fondamente imprimiu no seu corazón o celo pola salvación das almas. Recemos para que o *iter* da súa Causa de canonización camiñe expeditamente. Sen previr para nada o xuízo da Igrexa, estamos seguros de que o recoñecemento da

heroicidade das súas virtudes
constituirá un impulso máis para que
moitas persoas se decidan a
*converter todos os momentos e
circunstancias da súa vida en ocasión
de amar e de servir ao Reino de
Xesucristo* [17].

Tamén, con data 21, terei o gozo de
conferir o diaconado a dous irmáns
vosos Agregados. Veñen con forza á
miña alma os desexos de San
Xosemaría de contar con este servizo
dos seus fillos Agregados: non o
contemplou feito realidade na terra,
pero a súa oración e a súa expiación
chegou ao Ceo, e ben podeades
aplicarvos a idea de que sodes -
somos todos- froito desa pregaria,
que continúa no Ceo, e daquela
xenerosa e alegre expiación que
practicou mentres vivía connosco.

Onte recibíume en Audiencia privada
o Santo Padre Benedicto XVI. Non me
resisto a engadir estas liñas á carta,

para animarvos unha vez máis a agradecer o seu grande afecto e interese, e o seu paternal Bendición para todas as persoas e labores apostólicos da Prelatura. Recemos moito pola súa Persoa, polo seu traballo e polas súas intencións.

Con todo cariño, vos bendice

o voso Pai

+ Javier

Roma, 1 de febreiro de 2009.

[1] Cfr. *Jn* 10, 16.

[2] San Xosemaría, *É Cristo que pasa*, n. 9.

[3] *Col* 1, 24.

[4] San Xosemaría, *ViaCrucis*, II estación, punto 5.

[5] *Jn* 6, 51.

[6] San Xosemaría, Apuntamentos da predicación, 11-VII-1974.

[7] *Ibid.* [8] Cfr. San Xosemaría, *Camiño*, n. 933.

[9] Benedicto XVI, Discurso na audiencia xeral, 29-X-2008.

[10] 1 *Cor* 1, 18-23.

[11] Benedicto XVI, Discurso na audiencia xeral, 29-X-2008.

[12] Benedicto XVI, Homilía na inauguración do ano paulino, 28-VIN-2008.

[13] 2 *Cor* 5, 14.

[14] 1 *Cor* 9, 16.

[15] San Xosemaría, Apuntamentos da predicación, 26-VII-1937.

[16] San Xosemaría, *Amigos de Deus*, n. 271.

[17] Cfr. Oración para a devoción privada ao Servo de Deus Álvaro del Portillo.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
gl-es/article/carta-do-prelado-
febreiro-2009/](https://opusdei.org/gl-es/article/carta-do-prelado-febreiro-2009/) (22-02-2026)